

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

માનવ જીવન એ સુકૃતિનો માર્ગ છે.
સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્
ચારિત્રની આરાધના કરવાથી સુકૃતિ મળે છે.

*

પુસ્તક : ૮૮

અંક : ૩

રોપ
જાન્યુઆરી
૧૯૮૧

આત્મ સંવત ૬૫
વીર સંવત ૨૫૧૭
વિક્રમ સંવત ૨૦૪૭

અ નુ ક મ ણિ કા

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
(૧)	સ્વાધ્યાયનું પ્રથમ સોપાન	પ્રવચનકાર : પ. પૂ. આ. શ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મ. સા અનુવાદક : ડૉ. કુમારપાળ દેસાઈ	૩૩
(૨)	ગિરિરાજ યાત્રા સપ્તપદી સોપાન પાંચમું	લે. પ. પૂ. પં. પ્રદ્યુમ્નવિજયજી મહારાજ સાહેબ	૩૬
(૩)	સમ્યગ્દર્શન	સંકલન હીરાલાલ બી. શાહ	૪૧
(૪)	આત્મ-નિદાદ્રાત્રિશિકાનો અનુવાદ	રચયિતા : પૂં. આ. મં. શ્રી વિજયઅમૃતસૂરીશ્વરજી મં. સાહેબ	૪૪

—: યાત્રા પ્રવાસ :—

શ્રી જૈન આત્માનંદ મહા તરફથી સંવત ૨૦૪૭ના પોષ વર્ષ દિને રવિવારના રોજ શ્રી ઘોઘા તીર્થ ઉપરનો યાત્રા પ્રવાસ યોજવામાં આવ્યો હતો. ખૂબજ સારી સંખ્યામાં સભ્યો આવેલ હતા ખૂબજ આનંદ અને ભક્તિ પૂર્વક શ્રી પંચકલ્યાણકની પૂજા ભણાવવામાં આવી હતી. સવાર—સાંજ આવેલ સભ્યોની સ્વામી ભક્તિ કરવામાં આવી હતી.

: સા આ દે વ :

વીતરાગ પરમાત્મા ખરેખર સાચા દેવ છે. સર્વગુણ સંપન્ન છે, સર્વદોષ રહિત છે, સર્વજ્ઞ છે, સર્વદર્શી છે, ચોત્રીસ અતિશયવંત છે. અષ્ટમહા પ્રાતિહાર્ય યુક્ત સમવસરણમાં સ્ફટિક મણિના સિંહાસનપર બિરાજીને માલકોશ રાગમાં ધમ્મદેશના આપનારા છે ત્રિભુવન તારક છે. ત્રિભુવનપાત છે. મોક્ષમાર્ગના પ્રકાશક છે, સમક્તિ રતનના દાતા છે.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

માનહંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાંત ખીમચંદ શાહ એમ. એ., બી. કેમ, એલ. એલ. બી.

卐 સ્વાધ્યાયનું પ્રથમ સોપાન 卐

: પ્રવચનકાર :

: અનુવાદક :

પ. પૂ. આ શ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મ સા.

ડા. કુમારપાળ દેસાઇ

(અંક : ૨ : પાના નંબર ૨૬ થી ચાલુ)

શાસ્ત્રીય જ્ઞાનના અધ્યયનને માટે જ્ઞાનના આઠ આચાર દર્શાવવામાં આવ્યા છે. એને અનુકૂળ આચરણ હોવું જોઈએ. એનાથી વિપરીત આચરણ હોય તો એ જ્ઞાનનો અતિચાર થઈ જશે. એક ગાથામાં આ આઠ આચારોનો નિર્દેશ કરવામાં આવ્યો છે.

“કાલે વિષ્ણુ વહુમાણે ઉઘઘાણે તહ
અનિપહણે ।
વર્ષણ અત્ય-તદુભય અટુચિહો નાણ-
આચારો ॥”

“કાલાચાર, વિનયાચાર, બહુમાનાચાર, ઉપ-
ધાનાચાર, અનિદ્ધાવ, વ્યંજનાચાર, અર્થાચાર,
તદુભયાચાર-એ આઠ જ્ઞાનપ્રાપ્તિના આચાર છે.”

જ્ઞાનપ્રાપ્તિ અથવા તે સંપાદિત જ્ઞાનની સુરક્ષા માટે દર્શાવવામાં આવેલા આઠ આચારોનું ક્રમશઃ વર્ણન કરીએ.

૧. કાલ-આચાર

પ્રત્યેક કાર્ય એના સમયે જ યોગ્ય લાગે છે. કવેળાએ ખાવું કે અયોગ્ય જગ્યાએ ગાવું જેમ યોગ્ય નથી તે જ રીતે અયોગ્ય સમયે શાસ્ત્રીય અધ્યયન કે શાસ્ત્રાર્થ કરવો યોગ્ય નથી. શાસ્ત્રમાં કાલિક અને વૈકાલિક આદિ લેઈથી કયું શાસ્ત્ર કયા સમયે વાંચવું જોઈએ એનો કાળ નક્કી કરવામાં આવ્યો છે. કેટલાંક શાસ્ત્ર એવા છે કે જેને પ્રાતઃ કાળે સૂર્યોદયથી બે ઘડી સુધી, બપોરની બે ઘડી સુધી તથા સંધ્યાકાળની બે ઘડી સુધી ભણવામાં આવતા નથી. એ શાસ્ત્રોના અભ્યાસને માટે આ સમય તે અકાળ છે. ‘દશવૈકાલિક’ જેવાં કેટલાંક આગમ એવા છે કે જેમના અધ્યયન માટે કોઈ નિશ્ચિત કાળની આવશ્યકતા હોતી નથી. એનો વિકાળમાં પણ અભ્યાસ થઈ શકે. આથી જે શાસ્ત્રના સ્વાધ્યાય માટે જે કાળ દર્શાવવામાં આવ્યો હોય તે કાળે તેનો અભ્યાસ કરવો તે કાલાચાર કહેવાય છે.

આ ઉપરાંત વ્યવહારસૂત્રમાં કેટલા વર્ષના દીક્ષિત સાધુ કયા શાસ્ત્રને ભણવાના અધિકારી છે એમ પણ સામાન્ય રીતે દર્શાવવામાં આવે છે. “જે વર્ષનો દીક્ષાપર્યાય ધરાવનાર સાધુ ‘આચારાંગ

સૂત્ર'ના અધ્યયનનો અધિકારી છે. નવદીક્ષિત સાધુ 'દશવૈકલિક' અને 'ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર'ના અધિકારી છે. આઠ વર્ષનો દીક્ષાપર્યાય ધરાવનાર ચાર છેદ સૂત્રોનો, દશ વર્ષનો દીક્ષાપર્યાય ધરાવનાર ભગવતી સૂત્રનો તેમજ વીસ વર્ષનો દીક્ષાપર્યાય ધરાવનાર સાધુ સર્વ શાસ્ત્રના અધ્યયનનો અધિકારી છે. આથી શાસ્ત્રના અધ્યયનના અધિકારમાં કાળના કાલાચારને ધ્યાનમાં રાખવો જરૂરી છે.

૨. વિનય-આચાર

શાસ્ત્રો પ્રત્યે અત્યંત શ્રદ્ધા રાખવી તેમજ વિનય સાથે એને અભ્યાસ કરવો. વળી શાસ્ત્રનું અધ્યયન કરાવનાર પ્રત્યે પણ પૂર્ણ વિનય દાખવીને ભણવું તે વિનયાચાર છે.

૩. બહુમાન-આચાર

શાસ્ત્રોનો બહુમાન અને આદરભાવ સાથે અભ્યાસ કરવો તથા શાસ્ત્ર પ્રત્યે પણ બહુમાન રાખીને અધ્યયન કરવું એ બહુમાન-આચાર છે.

૪. ઉપધાન-આચાર

શાસ્ત્રના અભ્યાસ માટે જરૂરી એવું તપ કરવું અને એ તપની સાથે શાસ્ત્ર અધ્યયન કરવું તે ઉપધાન-આચાર છે. આનો અર્થ જ એ કે શાસ્ત્રના અભ્યાસના આરંભથી અંત સુધી (નિયત) તપ કરતાં રહેવું એક એ.

એક સાધુએ 'ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર'ના અનુર્થ અધ્યયનની વાચના શરૂ કરી. આશીસાય એ શાસ્ત્રને માટે નિશ્ચિત એવું આયોજિત તપ પણ કરવા લાગ્યા. દુર્ભાગ્યે એના જ્ઞાનવરણીય કર્મોના ઉદય થતાં એને પાઠ યાદ રહેતા નહોતો. સાધુ શ્રદ્ધા પૂર્વક આયોજિત તપ કરતો રહ્યો. ઘણા દિવસો બીતી ગયા પછી એક દિવસ એના ગુરુએ કહ્યું,

“આ શાસ્ત્રના અધ્યયન માટે નિયત તપ તો તે પૂર્ણ થયું” પણ હજી તને એવું જ્ઞાન લાભ્યું નથી. આનો અર્થ એ કે તારા જ્ઞાનવરણીય કર્મોનો

ઉદય થવાને લીધે મહેનત કરવા છતાં પણ તને શાસ્ત્રજ્ઞાન સાંપડતું નથી. આથી તું બીજા કોઈ અંથનું અધ્યયન શરૂ કર.”

શિષ્યએ વિનમ્રતાથી પૂછ્યું, “ગુરુદેવ, એ હું આનું અધ્યયન કરવા ઇચ્છું તો આરે ક્યાં સુધી તપ કરવું પડે ?”

ગુરુએ કહ્યું, “જ્યાં સુધી આનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધી.”

શિષ્ય ધૈર્યપૂર્વક આયોજિત તપ કરવા લાગ્યો અને એ જ શાસ્ત્રનું અધ્યયન કરતો રહ્યો. સમય જતાં એક દિવસ એના જ્ઞાનવરણીય કર્મોની સ્થિતિ પૂરી થઈ ગઈ. એ સાધુને એક જ દિવસમાં બાર વર્ષ સુધી અધ્યયન કરવાના ફળસ્વરૂપ એટલું જ્ઞાન સાંપડે એટલું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થઈ ગયું. આ છે ઉપધાન-આચારનું અવલંબિત દર્શન.

૫. આનંદાવ-આચાર

કોઈ શાસ્ત્રમાંથી જ્ઞાન સાંપડ્યું હોય, કોઈ વાચનાદાતાએ વાંચ્યું હોય અથવા તો કોઈ અંથ થા અંથકર્તા પાસેથી જ્ઞાન સાંપડ્યું હોય તો તે શાસ્ત્ર, વાચનાદાતા, અંથ કે અંથકર્તાનું નામ છૂપાવવું નહિ, “આ મેં ક્યાંય વાંચ્યું નથી. કોઈ અંથ કે શાસ્ત્ર પાસેથી જાણ્યું નથી. આ તો મારું મૌનિ જ્ઞાન છે,” આમ ખોટું બેલીને કંઈ કરવો અથવા તો અન્ય અંથકર્તાનું સન્નિવે પોતાને નામ ચઢવી દેવું તે નિહાવતા છે. આ આનંદાવ-આચારનો આત્મચાર છે. કેટલાંક લોકો કેઈ યોગ્ય વિદ્વાન ગુરુ પાસે અભ્યાસ કરે છે. એ પછી વિરોધ અભ્યાસ કરીને વિકાસ સાધ્યા બાદ કેઈ એમને એમના ગુરુનું નામ પૂછે તો વાસ્તવિક ગુરુના નામને બદલે કેઈ પ્રસિદ્ધ વિદ્વાનનું નામ આપે છે. આ પણ એક પ્રકારની કુટિલતા છે આ અનિદાવ આચારનો અપરાધ છે.

એક વાળાંડે કોઈ ગુરુની સેવા કરીને એની વિદ્યા હાંસલ કરી કે જેથી વાળાંડાપવાના ઓગરની

પેટી કઢાય આધાર વગર આકાશમાં ઊંચે રાખી શકતો હતો. આકાશી પેટી જોઈને સામાન્ય માનવીઓ પર વાળાંદના અમરકારનો ઘણો પ્રભાવ પડતો હતો. આ ગામમાં વૈરાગી સાધુઓની જમાવ આવી આકાશી પેટી જોઈને એક સાધુનું મન લલચ્યું. એણે વાળાંદને વિદ્યા શીખવવા વિનંતી કરી. વાળાંદે વૈરાગી સાધુને આ વિદ્યા શીખવી. પછી તો આ વૈરાગી સાધુ પોતાનો ત્રિદંડ આકાશમાં કેશાય આધાર વગર ઊભો રાખવા લાગ્યા.

કે કોમાં વૈરાગી સાધુની ઘણી પ્રતિષ્ઠા થઈ. વૈરાગી સાધુ પોતાની નામના ફેલાવવા માટે દેશ-પરદેશ ફરવા લાગ્યા. એક દિવસ કોઈ મહાત્માએ આ વૈરાગી સાધુને પૂછ્યું, “અરે ભાઈ, તમે આ વિદ્યા કોની પાસેથી શીખવી?”

વૈરાગી સાધુને વાળાંદને પોતાના ગુરુ તરીકે ખતાવતા શરૂ થઈ. આથી એમણે કહ્યું, “મહારાજ! આપના જેવા કોઈ મહાત્મા જ હતા.”

પોતાના વિદ્યાદાતા ગુરુનું નામ છૂપાવવા માટે એ વિદ્યાના અધિકારતા દેવ ગુરુને થયા. એણે વૈરાગી સાધુના અધ્યક્ષ હટકતા ત્રિદંડને એકદમ નીચે પાડ્યો. હંડ વૈરાગી સાધુના આંધે અથડાઈને નીચે પડ્યો. પરિણામ વૈરાગી સાધુ પેટી વિદ્યાને ભૂલી ગયા. આમ વિદ્યાવ્યાસ કે શાસ્ત્રાચાર્ય દર્શનારા ગુરુનું નામ છૂપાવવું એ વિપરીત પરિણામ લાવે છે.

૬. વ્યંજન-આચાર

સૂત્રના પદો (અક્ષરો)નું ઉચ્ચારણ યથાર્થ રીતે કરવું તેનું નામ વ્યંજનાચાર છે. કોઈ પદ આગળ કે પાછળ બોલી જવું, ન્યૂન કે અધિક બોલવું, અસ્પષ્ટ કે અશુદ્ધ બોલવું તે વ્યંજન-આચારનો અતિચાર છે.

૭. અર્થ-આચાર

સૂત્રનો જે અર્થ હોય એ જ અર્થ પ્રસંગ પ્રમાણે કરવો તે અર્થ-આચાર છે. દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ અને ભાવને જોઈને પ્રસંગ અનુસાર જે યથાર્થ અને લોકહિતકર અર્થ થાય તે જ કરવો જોઈએ. કોઈ વાત ન સમજાય તો સમજાય તેટલાનો જ અર્થ કરીને અંતે ‘તત્ત્વં કેવલીગમ્ય’ કહેવું જોઈએ. આ જ એ સૂત્ર પ્રત્યે ન્યાય અને વક્તાદારી ગણાય. ઐતિહાસિક તથ્યથી વિપરીત મનમાન્યો ઉચ્ચટાંગ અર્થ કરવો તે ન્યાયસંગત નથી.

૮. તદુભય-આચાર

વ્યંજન પણ શુદ્ધ અને કંમખદ્ધ વાંચવા જોઈએ. અર્થ પણ યથાર્થ કરવો જોઈએ. આને તદુભય-આચાર કહેવામાં આવે છે. સૂત્ર અથવા અર્થ છૂપાવવો, બંનેને અશુદ્ધ કરવા, ઉલટપાલટ કરવા અથવા તો જનહિત વિરુદ્ધ કરવા તે અતિચાર છે. ‘સ્થાનાંગ સૂત્ર’ માં સૂત્ર, અર્થ અને તદુભય-એ ત્રણને અશુદ્ધ કરનાર, અયોગ્ય રીતે વ્યક્ત કરનાર કે છૂપાવનારને કંમશઃ સૂત્રચોર, અર્થચોર અને તદુભયચોર કહ્યો છે.

આ આડ આચારનું યથાર્થ રૂપે પાલન કરવું તે શાસ્ત્રીય જ્ઞાનનો આચાર છે. અન્યથા અતિચાર છે. આ અતિચાર પણ ત્યાં સુધી છે કે જ્યાં સુધી ભૂલથી અજાણતાં કે મતિ બ્રમથી એ થાય છે. જાણીબૂઝીને અતિચાર કરવામાં આવે તો તે અનાચાર છે.

બંધુઓ. વાચનાના વિષયમાં મેં અત્યંત વિસ્તારથી વાત કરી. સમાજમાં અધ્યયનની બાબતમાં જે અધાધૂધી ફેલાઈ છે તેને દૂર કરવા માટે આટલું જરૂરી પણ હતું. વાચના સ્વાધ્યાયનું પ્રથમ સોપાન છે. જે આ સોપાન પર દંડ રીતે પગ મૂકવામાં આવે તો પછી લપસવાના કોઈ દર નથી.

ગિરિરાજ યાત્રા સપ્તપદી

પુણ્ય પાપની ખારી

સોપાન પાંચમું...

તે દિન કયારે આવશે ? શ્રી સિદ્ધાચલ જાણું,
ઋષભ જિણુંદને પૂજવા, સૂરજકુંડમાં નહાસું...
દાદા આદીધરજી દ્વરથી આવ્યો, દાદા દરિસણુ દો...

પ. પૂ. પં. પ્રદ્યુમ્નવિજયજી મહારાજ સાહેબ

સં. ૨૦૪૫ માગશર સુદિ ૫, ઉના જૈન ઉપાશ્રય

પ્રદ્યુમ્ન વિ.

તત્ર શ્રી દેવગુરુભક્તિકારક સુશ્રાવક....

યોગ્ય ધર્મલાભ,

પૂજ્યપાદ શારતસંપ્રાટશ્રીની કૃપાથી આનંદ-
મંગલ વતે છે. ત્યાં પણ તેમજ હો.

મધકાલે તારો પત્ર મળ્યો, સમાચાર જાણ્યા,
અનિવાર્ય કારણસર ગિરિરાજની યાત્રાએ જવાનું
લખાયું છે. અને હવે કદાચ માગશર વદિ બીજ
આસપાસ જવાનું થશે તે જાણ્યું, મારી મૂંઝવણ
થોડી ઓછી થઈ. તું યાત્રાએ જાય તે પહેલાં
મારે તને પત્રો દ્વારા બધી વિગત લખવી હતી.
તે કેમ લખાશે એ મૂંઝવણ હતી. પણ હવે
તો દિવસો છે તેથી લખી શકાશે.

આજે ગાંગડાથી વિહાર કરીને અહીં આવ્યા
છીએ. અહીં ઉપાશ્રયમાં જગદ્ગુરુ શ્રી હિરવિજય-
સૂરિજી મહારાજના પ્રતિમા છે. આજ સ્થાને
તેઓએ અતિમ શ્વાસ મૂકેલો. તેથી આ ભૂમિમાં
તેઓના પાવન પરમાણુઓ પથરાયેલા છે. અહિંથી
બપોરે શાહબાગ જવું છે. તે પૂજ્યપાદ જગદ્ગુરુ
શ્રી હિરવિજયસૂરિજી મહારાજની પુણ્યભૂમિ છે.
તેઓશ્રીના પાર્થિવ દેહને અગ્નિસંસ્કાર ત્યાં

થયો હતો.

વિ. સં. ૧૬૫૨ના બાહરવા સુદિ અગીયારસના
દિવસે કાળધર્મ પામ્યા. બીજે દિવસે અગ્નિસંસ્કાર
ત્યાં થયો. મચ્છુન્દ્રી નદીના કાંઠે આ જગ્યા આવી.
અહારે આલમ ત્યાં આવી હતી. અકબર બાદશાહે
કહેવડાવ્યું હતું કે અગ્નિસંસ્કાર વખતે જેટલી
જમીનમાં માણસો હોય તેટલી જમીન મહાજનને
લેટ આપશે. ૧૦૦ વીધા જમીન એ રીતે લેટ
મળેલી. તેમાની આજે આપણી પાસે મહાજન
પાસે ૬૫ વીધા જમીન છે. આવી વાત અહીંના
દ્રશ્ટી આજે મળ્યા તેમને કહી.

બીજી વાંતા તો ત્યાં ગયા પછી જે જાણુવા
જોગ હશે તે જણાવીશ. હવે આપણે મૂળ વાત
ઉપર આવીએ.

સૂરજકુંડ-હાથીપોળ વટાવીને જેવા તમે રતન
પેળમાં દાખલ થશો કે તુલ તમને -

ગંધ દ્રવ્યો અમૂલ્યાં, કંઈ કંઈ કુસુમો
શાંતિ આપે સુવાસે.

ધંતાના ચોર ચોરા ગગન ગજવતાં,
સ્પર્ધતા સામ સામે.

આવું વાતાવરણ હેખાશે. કેસર-સુખઠ-ખરાસની મધમધતી સુવાસ, શુદ્ધ દશાંગધૂપની મહેંક, અને એ બધાની વચ્ચે દેશી ગુલાબ, બદામી બુદ્ધના હારની મીઠી સોઠમથી મન તરબતર થઈ જશે.

તમે કોઈકે સ્વર્ગીય વાતાવરણમાં આવી ગયા હોય તેમ લાગશે. ભગવાનના ભક્તજનોની શ્રદ્ધા-ભક્તિથી દીપતાં મુખકમલ જોઈને ચિત્તમાં અનુ-મોહના-આદહાદ જાગશે. તમે પણ એ ભક્તિની ભાગીરથીમાં તણાવા લાગશો. કોઈ દુહા બોલીને દાદાના દેરાસરની પ્રદક્ષિણા દેતું હોય, કોઈ પ્રભુ-ભક્તિમાં અસ્ત બનીને સ્તવન લલકારતું હોય, કોઈ લાંબા પદ્ય પરીને દાદાની સાથે વાત કરતું હોય, આ બધાનું વાતાવરણ પ્રભુ ભક્તિમય થયેલું જોઈને આત્મીય દાદા સિવાય બધું જ ભૂલી જશે.

દાદાના અભિષેકની હજી વાર છે. એટલે દાદા પ્રતિદિન ભગવાનના દર્શન કરી લેવા. જેવા તમે દાદાના દર્શન કરવા દેરાસરના રંગમંડપમાં પગ મૂકે ત્યારે એટલે તમને તદ્દન જુદું જ વાતાવરણ વાંટળાઈ પળશે.

અંતરને વલોવી વલોવીને દિલના સાચા રંગથી પ્રભુ પાસે પોતાનું દિલ દાદવતાં હોય તેવા ભક્તોના દર્શન થશે. એક સ્તુતિ પછી બીજી સ્તુતિ, પછી ત્રીજી એમ મધુર સ્વરે અને ભાવભરીના કંઠે લગાતાર ગવાતી સ્તુતિની પરંપરા તમને સાંભળવા મળશે. તમારા હૈયાને તે ભોંજવશે.

દર પાંચમિનીટે થતા ‘આદીશ્વર ભગવાનની જય’ જેવા જયઘોષથી તો વાતાવરણ સતત ગાજતું જણાશે. ભૂખ-તરસ-થાક-સ્થળ અને કાળ બધું જ ભૂલી જવાશે, દાદામય બની જવાશે, આવું મન કાયમ થઈ જાય તો કેવું સારું ?

તુલ્ય નમઃ, વગેરે ભાવવાહી સ્તુતિ બોલી ધરિયાવહી. કરી ચૈત્યવંદન કરી લેવું. સ્તવનો - શત્રુજય ગઠના બાસી રે વગેરે ભાવવિભોર થઈને બોલવા. પ્રભુની સાથે એકતાર થઈને ભક્તિ

કરવી. પૂજા પંચાંગ પ્રશિપાત કરીને સમ્યગ્દર્શન પ્રાપ્ત કરવા પ્રાર્થના કરવી.

પછી બહાર આવી ત્રણ ભમતી (ત્રણ પ્રદક્ષિણા) શરુ કરવી. તેમાં સર્વ પ્રથમ એ - દાદાના દેરાની બહાર જે સહસ્રકૂટ છે. (કોઈ તેને સહસ્રવયે પણ કહે છે) તેના દર્શન કરવા. આમાં ૧૦૨૪ તીર્થંકર પરમાત્મા છે. તેની ગણતરી આ રીતે થાય છે

દશ ક્ષેત્રને ત્રણે કાળના ચોવિશ જિન એ
સાતસોવીશ

મહાવિદેહે બત્રાશ વિજયે જિનવર
એકશોને એ-ત્રીશ (૧૬૦)

ચોવિશ જિનના પાંચ કલ્યાણક
જિનવર સાંખ્યા એકસોવીસ

વિહરમાનને શાશ્વતા જિનવર

વંદું એક હજાર ચોવિશ”

જગદ્ગુરુ શ્રી હિરવિજયસૂરીશ્વરજી મહારાજની પરંપરામાં થયેલા આચાર્ય શ્રી વિજયસિંહસૂરિજી મહારાજે આ સહસ્રકૂટની સંકલના કરી છે અને ઉપાધ્યાય શ્રી વિનયવિજયજી મહારાજે વિ. સં. ૧૭૧૦ના જેઠ સુદિ છઠ્ઠે પ્રતિષ્ઠા કરી છે—

આદિ પ્રયો દક્ષિણ દિગ્વિભાગે,

સહસ્રકૂટે જિનરાજ મૂર્તી ।

સૌમ્યાકૃતિઃ સિદ્ધતતી નિમાશ્ચ,

શુશ્રુઞ્જયસ્થાઃ પરિપૂજયામિ ॥

અહીંથી પહેલી પ્રદક્ષિણા શરુ થાય છે ત્યાંથી ચાલણપાટુકા થઈને ચૌદસો બાવન ગણધર ભગવાનના ચરણ પાટુકાના દર્શન કરીને સીમંધર ભગવાનના દર્શન કરવાના. અહિં સીમંધર ભગવાનના રંગ મંડપમાં એક પ્રાચીન સરસ્વતીદેવીની મૂર્તિ છે. તેના પણ દર્શન કરીને બહાર આવીને સામે નવા આદીશ્વર ભગવાનના દર્શન કરીને બીજી પ્રદક્ષિણા શરુ કરવાની હોય છે. આ પ્રદક્ષિણામાં એ ભમ-

તીની દેરીમાં રહેલા ભગવાનના દર્શન કરતાં કરતાં વીસ વિહરમાન જિનેશ્વર ભગવાનનું દેરાસર આવે છે. ત્યાં દર્શન કરીને સમેતશિખર ઉપર સિદ્ધ થયેલા વીસ તીર્થંકર પરમાત્માના દર્શન કરવાના. ત્યાંથી વળી રાયણ પાડુકા પાસે થઈને ભમતીમાં જ પ્રભુના દર્શન કરતાં કરતાં આગળ વધવાનું, ૧૪૫૨ ગણધરના પગલાની બરાબર પાછળની દેરીમાં આદીશ્વર ભગવાન છે. એ ખૂબ ધ્યાનથી જોવા લાયક છે. તે પ્રભુના ખન્ને બાજુ ઉપર જે વાળની લટ છે. તે લટ સાથે પ્રભુની આકૃતિ બહુ સુંદર લાગે છે.

ત્યાંથી થોડા આગળ જઈને શ્રી સીમંધર ભગવાનના દેરાસરની આગળ જે સહસ્રશ્રુ પાર્શ્વનાથ ભગવાન છે તેના દર્શન કરે. એટલે બીજી પ્રદક્ષિણા પૂર્ણ થઈ.

ત્રીજી પ્રદક્ષિણાની શરૂઆત પાંચભાઈએ બંધાવેલા દેરાસરથી શરૂ થાય છે. એ પ્રભુના દર્શન કરીને વચ્ચે એક દેરાસર છે. ત્યાં દર્શન કરીને શ્રી નેમિનાથ ભગવાનના દર્શન કરવાના, અને એ ભમતીમાં રહેલાં અનેકાનેક જિનબિગોના દર્શન કરતાં કરતાં આગળ જવાનું. ત્યાં થોડાક આગળ જશે. એટલે એક આરસનો વિશાળ મેરુપર્વત આવે છે. તે શેઠ માકુભાઈએ સંઘની સ્મૃતિમાં નિર્માણ કરાવ્યો છે. ત્યાં દર્શન કરીને ઠેઠ આગળ જતા વીસ વિહરમાનનું દેરાસર છે ત્યાં સુધી જઈને એ દેરાસરની પાછળ દેરીના દર્શન કરીને સીધા અષ્ટાપદના દેરાસરે દર્શન કરવાના. અહીં આશ્ચર્ય થાય તેવું છે. સામાન્ય રીતે અષ્ટાપદના દેરાસરમાં ચાર, આઠ, દશ અને બે એમ ચારે દિશામાં પ્રભુજી હોય છે. અને સન્મુખ દ્વારમાં બે પ્રભુજી હોય છે. અને તે બે આદીશ્વર ભગવાન અને અજિતનાથ ભગવાન હોય છે. જ્યારે અહીંયા જે સન્મુખ બે પ્રભુજી છે. તે ખન્ને ધર્મનાથ ભગવાન છે. બારીકાઈ જોવાથી ખ્યાલ આવશે કે ખન્ને પ્રભુજીનું લાંછન વજનું છે. આમ કેમ ખન્યું હશે? તે

પ્રશ્ન જ છે. પણ અહીં આ પ્રમાણે છે તે હકીકત છે.

ત્યાંથી આગળ વધતાં અનેક જિનેશ્વરના દર્શન કરતાં રાયણવૃક્ષ આગળ આવીને ઉભા રહ્યો છે, આ વૃક્ષ દેવાધિષ્ઠિત છે.

દેવ તણું વાસાય છે. શાખા તરુ ફલ ફલ.

આ વૃક્ષને ત્રણ પ્રદક્ષિણા દેવાની, ઘણા ભાવિકો અહીં નીચે પડેલાં, રાયણના સૂકા પાંદડા લઈ લે છે. અને યાત્રાની અનુમોદના માટે પૂજાની પેટીમાં સાચવી રાખે છે. ત્યાંથી આગળ દાદાના ચરણપાડુકા પાસે ચૈત્યવંદન કરવાનું. આ ચૈત્ય ચૈત્યવંદન થયું. ચૈત્યવંદનમાં સ્તવન તરીકે— નીલુડી રાયણ તરુ તળે.... અથવા શ્રી આદીશ્વર અંતરયામી.... એવા ભાવવાહી સ્તવન બોલવા. આ ચૈત્યવંદન કરીને ત્યાં પાસેજ એક દેરી છે. તેમાં રહેજ અંદર જવાનું. ત્યાં સામે જ આદીશ્વર ભગવાનની કાઉસગ્ગ મુદ્રામાં પ્રતિમાજી છે. આ એક બાદગાર શિલ્પ છે.

વાત એવી છે કે પરમાર્હત્ મહાકવિ ધનપાલે સંસ્કૃત સાહિત્યમાં નોંધપાત્ર એવું 'તિલકમંજરી' નામનું અંપૂ કાવ્ય રચ્યું છે. તેના પ્રારંભમાં શ્રી ઋષભદેવ ભગવાનની સ્તુતિ કરી છે, તે આ પ્રમાણે છે.

દિશતુ ચિરતિલાભાનન્તરં પાશ્વં સર્પં
નમિ વિનમિ કૃપાણાન્સજ્જ । દરયાઙ્ગ । લક્ષ્મી: ।

ત્રિજગદ્વગતાપત્ કર્તુમાતાન્ય રૂપ -

ત્રયં ઇષ ભગવાન ષઃ સંપદં નામિસુન: ॥

તેનો ગુજરાતી અનુવાદ આ પ્રમાણે છે.

આગુખાગુ નમિવિનમિ ને વચ્ચે ઉભા ઋષભપ્રભુ, ખુદ્દી ચક્રચક્રી તલવારે, ચોકી કરતાં હોય બધું એ બે તલવારોમાં પડતા બે પ્રાતિબિંબે સહિત વિભુ ત્રણ જગતને ઉદ્ધારવાને ત્રણ રૂપ ધારી વંદુ પ્રભુ ॥

પ્રસંગ એવો છે કે શ્રી ઋષભદેવ પ્રભુએ ૧૦૦ પુત્રોને રાજ્યભાગ વહેંચી દીધા અને પછી દીક્ષા

હીધી. નમિ અને વિનમિ કુમારને પણ પ્રભુએ પુત્ર જ ગણ્યા હતા અને જ્યારે આ ૧૦૦ પુત્રોને રાજ્ય આપ્યા ત્યારે આ નમિ-વિનમિ ખદાર ગયા હતા. આવ્યા ત્યારે જાણુ કે આ ભરત બાહુબળી વગેરેને પ્રભુએ રાજ્ય આપ્યા છે તો અમને પણ એજ મોટે રાજ્ય મળવા જોઈએ. એટલે પ્રભુ પાસે રાજ્ય માંગવા આવ્યા, પ્રભુએ તો સંસારનો ત્યાગ કરી દીક્ષા લીધી હતી. પ્રભુ મૌન હતા. આ બંને કુમાર પ્રભુ પાસે આવી પ્રભુ જ્યાં કલિસસગ ધ્યાને ઉભા હોય ત્યાં ભૂમિ સ્વચ્છ કરી, પુષ્પધી જળ છાંટીને સુવાસભર્યા પુષ્પોનો ઠીંચણ જેટલો ઢગલો કરી પ્રણામ કરી રાજ્ય લાગ આપો. આવી પ્રાર્થના કરે અને પછી પ્રભુજીની સેવામાં ખડેપડે હાજર રહે. આમ તેઓએ છ મહિના સુધી પ્રભુજીની સેવા કરી. (આમની સેવાથી પ્રસન્ન થઈને ધરણેન્દ્ર મહારાજે બંનેને વૈતાલ્યપર્વત ઉપર રાજ્ય આપ્યા.)

આ પ્રસંગ મહાકવિ ધનપાલે સ્તુતિમાં ગૂંથ્યો છે અને આ જ પ્રસંગનું આ શિલ્પ બનાવ્યું છે. દીવો સહેજ નજીક લઈને જોશો તો પ્રભુજીની આબુબાબુ ઉભેલા નમિ-વિનમિ કુમારના હાથમાં જે તલવાર છે તેમાં પ્રભુજીનું પ્રતિબિંબ દેખાશે. એની જોડે જ બાહુબળીજી અને ભરતચક્રવર્તીની પણ બીજે જોવા ન મળે તેવી સુંદર મૂર્તિ છે. બ્રાહ્મી અને સુંદરીની મૂર્તિ પણ તેની અન્તગતિ જ છે.

ત્યાંથી એ ત્રીજી પ્રદક્ષિણામાં આગળ વધો એટલે નવનિધાનનું દેરાસર આવે છે. ત્યાં દર્શન કરીને આગળના ભમતીમાં થઈને જે નવી દૂંકે થઈ છે ત્યાં જવાનું. મૂળનાયક શ્રી આદીશ્વર ભગવાનના દર્શન કરી એ ફરતી ભમતીમાં પણ જે પ્રભુજી છે તેના દર્શન કરવાના.

એ ભમતીમાં એક શિલ્પ છે. આપણે ત્યાં ગીતમાં એક લીટી બોલાય છે. “મહાવીરના મુખથી કુલકા ઝરે ને તેની ગણધર ગૂંથે માળ રે”....એ

પંક્તિનું મૂળ તો આવશ્યક નિર્ચુક્તિ નામના ગ્રંથમાં છે. એ વસ્તુનું આ શિલ્પ બનાવ્યું છે. તે જોવા લાયક છે, એ દૂંકના દર્શન કરીને શ્રી પુંડરીકસ્વામીજી તરફ જવાનું. તેમાં છેલ્લે શ્રી શાંતિનાથ ભગવાનની ચૌમુખજીની દૂંકનું જે દેરાસર છે તેને રામજી ગંધારના ચૌમુખજી કહેવાય છે.

આની પાછળ એક ઇતિહાસ છે. રામજી નામના એક શ્રાવક ગંધારમાં વસતા હતા પૂજ્યપાદ જગદ્ગુરુ શ્રી હિરવિજયસૂરિજી મહારાજના તેઓ પરમ ભક્ત હતા. શાસનના રાગી હતા. વિ સં. ૧૬૫૦માં જેઠ મહિના આસપાસ જ્યારે પૂજ્યપાદ જગદ્ગુરુ શ્રી હિરવિજયસૂરિજી મહારાજ શ્રી સિદ્ધગિરિરાજની યાત્રા કરવા પધાર્યા ત્યારે ગુજરાત, રાજસ્થાન વગેરે પ્રદેશમાંથી મોટા મોટા ગામના ૭૨ સંઘો પૂજ્યપાદ જગદ્ગુરુશ્રીની સાથે યાત્રા કરવા આવ્યા હતા. તેમાં ગંધારથી પણ સંઘ આવેલો, તેમાં આ રામજી શ્રાવક પણ આવ્યા હતા.

પૂજ્યપાદ આચાર્ય મહારાજે દાદાના દર્શન કરીને આ જ પુંડરીકસ્વામીજીના ચૈત્યની પાસેના ચોગાનમાં દેશના આપી હતી. અને તેમાં ઘણાં શ્રાવક-શ્રાવિકાએ ચોથું વ્રત વગેરે વ્રતો સ્વીકાર્યા હતા. તે વખતે પૂજ્યપાદ સૂરિજીએ રામજી શ્રાવકને કહ્યું કે તમારે વ્રત લેવાનો અવસર છે. તમે પહેલાં કહ્યું હતું કે એક સંતાન થયા પછી વ્રત લઈશું. એવું મારા જાણવામાં આવ્યું છે કે તમારે સંતાન છે તો હવે શું વાર છે.

આ સાંભળીને તૂર્ત રામજી શ્રાવક તૈયાર થયા. અને એ શત્રુજયગિરિ ઉપર ગુરુમહારાજના વરદ હસ્તે વ્રત લીધું. તે વખતે તેમના પત્નીની ઉંમર બાવીસ વર્ષની હતી. આવા મહાન સુકૃતની અનુ-મોહના અને સ્મૃતિ નિમિત્તે એ સ્થળે આ શ્રી શાંતિનાથ ભગવાનના ચૌમુખજી પધરાવ્યા છે.

આ આખી વાત શ્રી ઋષભદાસ કવિએ શ્રી હિરસૂરિજી રાસમાં આ પ્રમાણે વર્ણવી છે.

ઢાળ ૮૨ મી - ચોપાઇ -

પાછે પુ'ડરીક દેહરાં જાય,
તિહાં કણે ભાખે ધર્મકથાય ૧

X X X

આવ્યો સંઘ પછિ ગાંધાર,
રામજી સમો નહિ કો દાતાર
તેણે હીરને વાંઘા ધસી,
હીરે વચન કહ્યું તસ હસી. ૪

વચન સાંભરે છે કે કહું ?
હું એ સંતાન તો શીલવત ગ્રહું.
હવું જણાય છે તો તુમ્હ તણે,
સ્થુ કરું જુ ગુરુ હીરો ભણે. ૫

રામજી નામ હું આ હુશીયાર,
કિહા પામવો શેત્રુંજો સાર.
હીર સરિખો ગુરુ કિહાં મળે,
મરુદેશમાં સુરતરુ ફલે. ૬

કરજોડી શિર નીચું કરે,
ચોક્કું વ્રત તિહાં ઉચરે.
ખાલી વરસની નારી સાથિ,
લેતી વ્રત નરનિ સંઘાત. ૭

તે દેખી ખૂઝયા નરનારી,
ધણે વ્રત લીધાં તિણે ઠારિ.

ઓચ્છવ મહોચ્છવ થાય ત્યાંહી,
વીરનિ જિન રાજગૃહી માંહિ. ૮

આ દષ્ટિએ જ્યારે ચૌમુખજીના દર્શન કરીએ
છીએ ત્યારે કોઈ જુદો જ ભાવ આવે છે.

તે પછી શ્રી ઋષભદેવના પુત્ર ભરતમહારાજ
અને તેમના પુત્ર શ્રી ઋષભસેન તે જ આ શ્રી
પુ'ડરીકસ્વામીજી પ્રભુના પ્રથમ શિષ્ય. પ્રથમ
ગણધર, એ એવા ભ શુભ સ્થાને વિરાજ્યા છે.
એમના ઉપર દાદા શ્રી ઋષભદેવની કૃપાપૂર્ણ દષ્ટિ
નિરંતર વરસતી જ રહે.

અહીં પાંચમું ચૈત્યવંદન કરવાનું, અહીં ચૈત્ય
વંદનમાં - એક દિન પુ'ડરીક ગણધર રે લાલ....
એ સ્તવન બોલવાનું હોય છે.

એક નિરીક્ષણમાં બાણવા મળ્યું છે કે આપણે
બોલાતાં સ્તવનોમાં સૌથી વધુ બોલાતું જો કોઈ
સ્તવન હોય તો આ એક દિન પુ'ડરીકગણધર રે
લાલ....એ સ્તવન છે.

ચૈત્રી પુનમના દિવસે પાંચ કોઠ મુનિવરો
સાથે આ પુ'ડરીકસ્વામીજી અહીં પુ'ડરીકગિરિ
ઉપર મોક્ષે પધાર્યા હતા.

બસ આજે તો અહીં જ અટકું. હવેના પત્રમાં
દાદા આદીધર ભગવાનનું અત્યારે જે બિંબ છે.
તેની થોડી વાતો લખવા ઇચ્છા છે.

પરિવારને ધર્મલાલ. એજ પ્ર૦

શો કાંજલિ

શ્રી ખાણુલાલ પરમાણુદાસ શાહ, ઉ. વર્ષ ૮૦ તા. ૨૦-૧૨-૬૭ના રોજ ભાવનગર મુકામે
સ્વર્ગવાસી થયેલ છે તેઓશ્રી આ સભાના આજીવન સભ્ય હતા. ધાર્મિક વૃત્તિવાળા અને મિલન-
જાર સ્વભાવના હતા. તેમના કુટુંબીજનો ઉપર આવી પડેલ દુઃખમાં અમે સમ્બેદના પ્રગટ
કરીએ છીએ. તેઓશ્રીના આત્માને પરમ શાન્તિ મળે એવી પ્રભુ પાસે પ્રાર્થના કરીએ છીએ
લી.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
ભાવનગર.

સમ્યગ્દર્શન

સંકલન : હીરાલાલ બી. શાહ

સુદેવ, સુગુરુ, અને સુધર્મ આ તત્ત્વત્રયી ઉપર જેમને અચલ અને અટલ શ્રદ્ધા હોય તેને સમકિતવંત આત્મા કહેવાય છે. સર્વ દોષ રહિત અને વીતરાગ અને સર્વજ્ઞ હોય તેને દેવ માનવા. કંચન-કામિનીના ત્યાગી અને પાંચ મહાવ્રતોને ધારણ કરનાર હોય તેમને સુગુરુ માનવા. જેઓ વીતરાગ થયા છે અને તે જ વીતરાગ દેવે કહેલા સંપૂર્ણ અહિંસક ધર્મને ધર્મ તરીકે સ્વીકારવો. આવી જે અચલ અને અટલ શ્રદ્ધા તે સમ્યગ્દર્શન કહેવાય. હેય-ત્યાગ કરવા યોગ્ય અને ઉપાદેયગ્રહણ કરવા યોગ્ય તત્ત્વના યથાર્થ વિવેકની અભિરુચિ થાય તે સમ્યગ્દર્શન.

શ્રી તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં પહેલા અધ્યયનના બીજા સૂત્રમાં શ્રી ઉમાસ્વામિજી મહારાજે કહેલ છે કે :-
“તત્ત્વાર્થ-શ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનમ્” જીવાદિ પદાર્થોની ‘આજ સાચા અને શંકા વિનાના’ એવી હૃદયની શ્રદ્ધા તે સમ્યગ્દર્શન કહેવાય. આ સમ્યક્ત્વ બે પ્રકારથી ઉત્પન્ન થાય છે. (૧) નિસર્ગથી એટલે સહજ પરિણામ માત્રથી ઉત્પન્ન થતું સમ્યગ્દર્શન. (૨) અધિગમથી એટલે ગુરુ ઉપદેશ, જિનપ્રતિમા, સર્વજ્ઞ શાસ્ત્ર, વગેરે બાહ્ય નિમિત્તથી ઉત્પન્ન થતું સમ્યગ્દર્શન. ‘આત્મા’ આત્માની પોતાના જ સ્વરૂપની આત્મા વડે (પોતાના જ જ્ઞાન વડે) આત્મામાં શ્રદ્ધા કરે તેને ‘નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શન’ કહેવાય છે. આ આત્માના સ્વરૂપની સાચી ઓળખ કરાવનાર પણ સર્વજ્ઞ અરિહંત દેવ છે. કારણ કે પ્રથમ સર્વજ્ઞ બનીને જ અરિહંત દેવ પદાર્થ માત્રનું સ્વરૂપ જાણી, દેખી અનુભવીને પછી જ નિસ્પૃહ ભાવે, લોકહિતાર્થે વચન બોલે છે તેમાં કોઈ શંકાને સ્થાન રહેતું નથી.

‘જે જિનેશ્વર દેવે ફરમાવ્યું છે તે જ સત્ય છે શંકા રહિત છે’ તેવી અનુયમ શ્રદ્ધા તે સમ્યગ્દર્શન.

સમ્યગ્દર્શનને પ્રગટતાં રોકનાર મુખ્યત્વે મોહનીય કર્મ છે. મોહનીય એટલે મુંઝવનાર, પદાર્થનું યથાર્થ સ્વરૂપ થવા ન દે, એટલે આત્માને પર પદાર્થોમાં - જદ એવા શરીરણ્ય સુખોમાં લલચાવી નિજ સ્વરૂપનું ભાન ન થવા દે તે કર્મ. તેના બે ભેદ છે. (૧) દર્શનમોહનીય (૨) ચારિત્ર મોહનીય.

(૧) દર્શન મોહનીય :- દર્શન એટલે દેખવું, જોવું. આત્માને પોતાના જ સ્વરૂપનું યથાર્થ દર્શન થવા ન દે તે દર્શન મોહનીય કર્મ. આત્મા તે ચૈતન્ય લક્ષણવાળો ‘જીવ’ છે. અને શરીર તે ચૈતન્ય રહિત જડ ‘અજીવ’ છે. આવું જડ ચૈતન્યનું જે ભેદ વિજ્ઞાન સર્વજ્ઞ એવા જિનેશ્વર દેવે કહેલ છે તે જીવ અજીવ આદિ નવતત્ત્વોની શ્રદ્ધા થવા ન દે તે દર્શન મોહનીય છે. દર્શન મોહનીયની ત્રણ પ્રકૃતિ છે :-

(૧) મિથ્યાત્વ મોહનીય :- દર્શન મોહનીય કર્મના દળ ગાઢા વાદળ જેવા સઘન હોવાથી સમ્યગ્દર્શને સર્વથા ઢાંકી દે છે. જેથી સુદેવ-સુગુરુ અને સુધર્મની શ્રદ્ધા થવા નહિ, અને તેનાથી

વિમુખ રહે તે “મિથ્યાત્વ મોહનીય” કહેવાય છે. (૨) મિથ્ય મોહનીય :- સાત નરસાની પરખ કરવાની વિવેક બુદ્ધિ હજી પ્રગટી ન હોય તેવી અનિશ્ચિત અવસ્થાને “મિથ્ય મોહનીય” કહેવાય છે. (૩) સમ્યક્ત્વ મોહનીય :- આના ઉદયમાં સમકિત ગુણોનો ક્ષયોપશમ થાય છે પરંતુ સમકિત ગુણોનો ક્ષય થતો નથી. ચારિત્ર-મોહનીય :- તેના બે ભેદ છે. (૧) કષાય ચારિત્ર મોહનીય (૨) નોકષાય ચારિત્ર મોહનીય. કષાય ચારિત્ર મોહનીયના ચાર ભેદ છે :- ક્રોધ, માન, માયા, અને લોભ. આ ચારોના વળી ચાર ભેદ છે. અનંતાનુબંધી, અપ્રત્યાખ્યાન, પ્રત્યાખ્યાન, અને સંજવલન. ચાર કષાયોને ચાર ભેદ વડે ગુણતા કુલ ૧૬ પ્રકૃતિ કષાય ચારિત્રની થાય છે નોકષાયની નવ પ્રકૃતિ છે. હાસ્ય, રતિ, અરતિ, શોક, ભય, દુર્ગંધા, સ્ત્રીવેદ, પુરુષવેદ, અને નપુંસક વેદ છે. આ પ્રમાણે ચારિત્ર મોહનીયની કુલ ૨૫ પ્રકૃતિ છે. આમ મોહનીય કર્મની કુલ ૨૮ પ્રકૃતિ થાય છે.

સમ્યક્ત્વ કયા કર્મે પ્રાપ્ત થાય છે તે સમજવા જેવું છે. જે જીવોની આયુષ્ય કર્મ સિવાયના સાતેય પ્રકારનાં કર્મોની સ્થિતિ અપીને ઘટ્ટી જવા પામે છે. અને એ સાતેય પ્રકારનાં કર્મોની સ્થિતિ ઘટ્ટીને એટલી હદ સુધી ઘટ્ટી જાય છે કે - એ સાતેમાંનું કોઈ પણ કર્મ, એક કોટાકોટિ સાગરોપમની સ્થિતિથી અધિક સ્થિતિનું તો રહેવાજ પામતું નથી, અને જે એક કોટાકોટિ સાગરોપમ જેટલી કર્મની સ્થિતિ શેષ રહી, તે સ્થિતિમાંથી એક પદ્યોપમના અસંખ્યવતમા ભાગ જેટલી સ્થિતિ અપી જવા પામે છે ત્યારે તે જીવો અનિદેશને પામેલ જીવો કહેવાય છે. આવા જીવો પોતાના કર્મ સ્થિતિની આટલી લઘુતા યથા પ્રવૃત્તિકરણ દ્વારા પામે છે. હવે સમ્યગ્દર્શન ગુણને પામવા માટે અનિદેશને લેદવી અનિવાર્ય છે. અનિદેશે આવેલા જીવોએ, સૌથી પહેલો પુરુષાર્થ અનિદેશને લેદવાનો કરવાનો હોય છે. અનિદેશે આવી પહોંચેલો જીવ અપૂર્વ કરણ દ્વારા અનિદેશને લેદનારો બને છે. કરણ એટલે આત્માનો પરિણામ વિશેષ.

આત્મા પોતાના અપૂર્વ પરિણામના બળે અનિદેશને લેદે છે. અનિદેશ એટલે માઠ રાગ દ્રેષના પરિણામ રૂપી કર્મ જનિત ગાંઠ છે. તે આત્માથી મહા મુરકેડીએ ભેદી શકાય છે. અપૂર્વકરણને પામેલો જીવ, પછી તરત ને તરત જ અતિવૃત્તિકરણને પામે છે. અતિવૃત્તિકરણના પરિણામથી આત્માને સમ્યગ્દર્શન ગુણ પ્રગટ થાય છે.

સમ્યગ્દર્શનના ત્રણ પ્રકાર છે. (૧) ઉપશમ સમકિત. (૨) ક્ષયોપશમ સમકિત. (૩) ક્ષાયિક સમકિત. મોહનીય કર્મની સાત પ્રકૃતિ. (૧) અનંતાનુબંધી ક્રોધ. (૨) અનંતાનુબંધી માન. (૩) અનંતાનુબંધી માયા. (૪) અનંતાનુબંધી લોભ. (૫) મિથ્યાત્વ મોહનીય. (૬) મિથ્ય મોહનીય. (૭) સમ્યક્ત્વ મોહનીય. આ સાતે પ્રકૃતિનો ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષય થવાથી તે પ્રકારના સમકિત ભાવના જીવને પ્રગટ થાય છે. સમકિત પામવાથી જીવ અવશ્ય અર્ધપરાવર્તન કાળમાં મુક્તિ પામે છે. સમકિતની પાછળ જ્ઞાન અને ચારિત્ર અનુગામી થતાં મોક્ષમાર્ગ બને છે. ભવ-જનમ જરૂર કરતાં જીવને ક્ષાયિક સમકિત એક વાર, ઉપશમ સમકિત પાંચવાર અને ક્ષયોપશમિક સમકિત અસંખ્યવાર પ્રાપ્ત થાય છે.

સમકિતનાં પાંચ લક્ષણો છે. જેના વડે સમકિત પણ ઓળખાય છે. તેને લક્ષણો કહેવાય છે. પહેલું લક્ષણ “ઉપશમ” છે. જે ક્રોધના ત્યાગરૂપ હિતકારી છે. જે અપરાધ કરનાર ઉપર મનથી પશુ બરાબ વિચારતા નથી. સમતા રાખી તેનું હિત થાય તેમ વર્તે છે. બીજું “સંવેગ” છે. જે

દેવતું અને મનુષ્યતું સુખ પણ દુઃખ રૂપે જાણે છે. કારણ કે તે સુખ પૌદ્ગલિક છે અને અસાર છે. જ્યારે મોક્ષતું સુખ તે. અવ્યાપાદ, અક્ષય અવિનાશી અને અનંત છે. જે તેને જ એકાગ્ર મને ધરે છે. ત્રીજું “નિવેદ” છે સંસાર અસાર છે અને દુઃખથી ભરેલો છે, વીતરાગ કષિત ધર્મ સંસારને તારનારો છે, એમ જાણીને તે ધર્મ વડે ભવબ્રમણથી છૂટવાને ધરે છે એવું “અનુકંપા” છે. અનુકંપા એટલે દયા. તે બે પ્રકારની છે. (૧) દ્રવ્યદયા, (૨) ભાવદયા. દ્રવ્યદયા એટલે દુઃખી, દીન, રોગી, શોકવાન જે હોય તેના તેવા પ્રકારના તમામ દુઃખો દૂર કરવા તે છે. ભાવદયા એટલે ધર્મ વડે ક્ષિત મનુષ્ય ધર્મ નહિ કરે તો બીજી ગતિમાં દુઃખી થશે અને ધર્મ કરશે તો સુખી થશે એવું ચિંતવે અને ધર્મથી પતિતને ધર્મમાં સ્થિર કરે તે. એ રીતે યથા શક્તિએ બંને પ્રકારની દયા કરે. તેને અનુકંપા કહેવાય છે. પાંચમું “આસ્થિતા” છે વીતરાગ દેવે જે વચન ભાષ્યું છે તે જ સત્ય છે તેમાં કંઈ સંદેહ નથી. જિનેશ્વર ભગવાને ભાષેલા સર્વ વચનો અન્યથા ન જ હોય, સત્ય જ હોય આવી શ્રદ્ધા જે ન છે તેને “આસ્થિતા” કહેવાય છે.

વીતરાગ પરમાત્મા શ્રી જિનેશ્વર દેવના શાસનમાં સમ્યક્ત્વની કિંમત એટલી મોટી આંકવામાં આવી છે કે એના વિના જ્ઞાન પણ સમ્યગ્ જ્ઞાનરૂપ બનતું નથી. એના વિના ચારિત્ર પણ સમ્યક્ ચારિત્ર રૂપ બનતું નથી. એના વિના તપ પણ સમ્યક્ તપ તરીકે ઓળખવાને લાયક બનતો નથી. જ્યારે સમ્યક્ત્વનો એ પ્રભાવ છે કે - એની હયાતિમાં જ્ઞાન એવી રીતિએ આત્મામાં પરિણમે છે કે જેથી એ જ્ઞાન સમ્યગ્જ્ઞાન ગણાય છે, ચારિત્રનું પાલન એવા ભાવપૂર્વકનું અને છે કે જેથી એ ચારિત્રનું પાલન સમ્યક્ ચારિત્ર ગણાય છે, અને તપ પણ એવા ભાવ પૂર્વકનું અને છે કે જેથી એ આત્માને વળગેલાં કર્મ તપે, કર્મની નિર્જરા થાય અને એ હેતુથી એ તપ સમ્યક્ તપની કોટિનું ગણાય છે.

સમ્યગ્દર્શન ધર્મનું મૂળ છે, ધર્મ નગરનું દ્વાર છે. ધર્મ મંદિરનો પાયો છે, ધર્મનો આધાર છે, ધર્મનું ભાજન છે અને ધર્મનો નિધિ છે. સમ્યગ્દર્શન મોક્ષનું દ્વાર છે, એ તેની પહેલી મહત્તા છે. સમ્યગ્દર્શનની બીજી મહત્તા એ છે કે જે આયુષ્યનો બંધ સમકિત આવ્યા પહેલાં ન પડી ગયો હોય તો સમકિતના સદ્ભાવમાં નરકગતિનાં અને તિર્યંચ ગતિના દ્વાર બંધ થઈ જાય છે. ત્રીજી મહત્તા એ છે કે સમ્યગ્દર્શન આવ્યા પછી ફરી ચાલ્યું ગયું ન હોય તો પરભવમાં પણ જન્મની જેમ સાથે આવે છે ક્ષાયિક સમકિત એકવાર આવ્યા પછી જતું નથી. મોક્ષમાં પણ સાથે જ જાય છે. સિદ્ધ ભગવાંતે ક્ષાયિક સમકિત જ હોય છે. ચોથી મહત્તા એ છે કે સમકિત એકવાર આવ્યા પછી જીવાત્માંથી કદાચ ચાલ્યું પણ જાય તો પણ મોક્ષનિય કર્મની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ જે ૭૦ કોડકોડી સાગરોપમની છે તે ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ કદાપિ ન બાંધે. કૃષ્ટ એક કોડકોડી સાગરોપમનું ઉત્કૃષ્ટ કર્મ બાંધે. પાંચમી મહત્તા એ છે કે અનાદિ અનંત જીવનયાત્રામાં જીવે એ એકવાર સમ્યગ્દર્શન પોતાના પુણ્યોદયે સ્વયં-સ્ફુરણથી કે શુર્વાદિના ઉપદેશથી પામી જાય, તો તેના બેડા પાર થઈ જાય, ભવસાગરને તરી જવાની યોગ્યતા આવી જાય, પછી અમુક ભવે કે વધુમાં વધુ અર્ધ પુદ્ગલ પરાવર્ત કાળમાં અવશ્ય મોક્ષે જાય છે.

ધર્મની કોઈ પણ ક્રિયા એ માટે કરવી જોઈએ કે સૌથી પહેલાં ક્રિયા કરનારને સમકિત

(અનુસંધાન પાના નંબર ૪૪ ઉપર)

॥ ॐ અહ્ નમઃ ॥

પરમાર્હત શ્રી કુમારપાલ-ભુપાલ વિરચિત

આત્મ-નિદાદ્રાત્રિશિક્ષાનો

અનુવાદ

: રચયિતા :

પૂ. આ. મ. શ્રી વિજયઅમૃતસૂરિશ્વરજી મ. સા.

(હરિગીત છંદ)

(૧)

સવે' સુરે'દ્રોના નમેલા મુકુટ તે'ના જે મણિ,
તેના પ્રકાશે ઝળહળે પદપીઠ જે તેના ધણી;
આ વિશ્વનાં દુઃખો બધાએ છેદનારા હે પ્રભુ !
જય જય થ જો જગન્ધુ તુમ એમ સર્વદા ઇચ્છુ વિભુ;

(૨)

વીતરાગ હે કૃતકૃત્ય ભગવન્ ! આપને શું ? વિનવું,
હું મૂખ' છું મહારાજ જેથી શક્તિહીન છતાં સ્તવું;
શું અર્થિવર્ગ' યથાર્થ સ્વામિનું સ્વરૂપ કહી શકે,
પણ પ્રભો પૂરી ભક્તિ પાસે યુક્તિઓ એ ના ઘટે.

(૩)

હે નાથ ! નિર્મલ થઈ વસ્યા છો આપ દૂરે મુક્તિમાં,
તોયે રહ્યાં ગુણુ ઓપતા મુજ ચિત્તરૂપી શક્તિમાં;
અતિ દૂર એવો સૂર્ય' પણ શું આરસીના સંગથી,
પ્રતિબિંબ રૂપે આવી અહિ ઉઘોતને કરતો નથી !

(અનુસંધાન પાના નંબર ૪૩૮નું ચાલું)

મળે ! ધર્મ'ના ફળ તરીકે બીજી કોઈ પણ સંસારિક અભીલાષા રાખવી નહિ. પણ સમક્રિત મળે માટે ધર્મ'ની ક્રિયાઓ કરૂં છું એવી અભિલાષા રાખવી જોઈએ.

શ્રી વીતરાગ પરમાત્માએ સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર રૂપ ધર્મ' ફરમાવ્યો છે દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્રની કિંમત ત્યારે જ છે જ્યારે તે સમ્યગ્ વિશેષણથી સુશોભિત હોય છે. તેથી સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન, અને સમ્યક્ચારિત્ર ત્રણે ભેગા મળીને મોક્ષના સાધન બને છે જિનાના વિરુદ્ધ કાંઈ લખાઈ ગયું હોય તો એનું ત્રિવિધે ત્રિવિધે મિચ્છામિ દુક્કરં

(૪)

પ્રાણિ તણાં પાપો ઘણાં ભેગા કરેલા જે ભવે,
ક્ષીણ થાય છે ક્ષણમાં બધા તે આપને સારે સ્તવે;
અતિ ગાઢ અંધારા તણું પણ સૂર્ય પાસે શું મળ્યું,
એમ જાણીને આનંદથી હું આપને નિત્યે લખું.

(૫)

શરણ કરણા સિંધુ જિનજી આપ બીજા ભક્તના.
મહામોહ વ્યાધિને હણો છો શુદ્ધ સેવાસકતના;
આનંદથી હું આપ આજી મસ્તકે નિત્યે વહું,
તોયે કહો કોણ કારણે એ વ્યાધિના દુઃખો સહું;

(૬)

સંસાર રૂપ મહાટાવના સાર્થવાહ પ્રભુ તમે,
મુક્તિપુરી બાવા તણી ઇચ્છા અનિશય છે મને;
આશ્રય કર્યો તેથી પ્રભુ ! તુજ તોય આનંતર તસ્કરે;
મુજ રતનત્રય લુટે વિભો ! રક્ષા કરો રક્ષા કરો.

(૭)

બહુ કાળ આ સંસાર સાગરમાં પ્રભુ હું સંચર્યો,
થઈ પુણ્ય રાશિ એકઠી ત્યારે જિનેશ્વર તું મળ્યો;
પણ પાપ કર્મ ભરેલ મેં સેવા સરસ નવ આહરી,
શુભ યોગને પામ્યા છતાં મેં મૂર્ખતા બહુએ કરી.

(૮)

આ કર્મરૂપ કુલાલ મિથ્યા જ્ઞાન રૂપી દંડથી.
ભવ ચક્ર નિત્ય ભભાવતો દિલમાં દયા ધરતો નથી;
કરી પાત્ર મુજને પુજ દુઃખનો દાણી દાણીને ભરે.
વિષ્ણુ આપ આ સંસાર કોણ રક્ષા કહો એથી કરે ?

(૯)

ક્યારે પ્રભો સંસાર કારણ સર્વ મમતા છોડીને,
આજ્ઞા પ્રમાણે આપની મન તત્ત્વ જ્ઞાને બેડીને;
રમીશ આત્મ વિષે વિભો ! નિરપેક્ષ વૃત્તિ થઈ સદા,
ત્યજીશ ઇચ્છા મુક્તિની પણ સન્ત થઈને હું કદા

(૧૦)

તુજ પૂર્ણ શશિની કાન્તિ સરખા કાન્તશુભ દેહ હોરથી,
અતિ ચપલ મુજ મન વાંદરાને બાંધીને બહુ બેરથી;

આજ્ઞાપી અમૃત રસોના પાનમાં પ્રીતિ કરી,
પામીશ પરબ્રહ્મે રતિ ક્યારે વિભાવે વિસરી.

(૧૧)

હું હીનથી પણ હીન પણ તુમ ચરણ સેવાને બળે,
આવ્યો. અહિં ઊંચી હંદે જે 'પૂર્ણ' પુણ્ય થકી મળે;
તો પણ હરીલી પાપી કામાદિક તણી ટોળી મને,
અકાર્યમાં પ્રેરે પરાણે પી ડાલી નિર્દય પણે

(૧૨)

કલ્યાણકારી દેવ તુમ સમ સ્વામી મુજ માથે છતે,
કલ્યાણ કેણ ન સંભવે જો વિદ્ય મુજ નવ આવતે;
પણ મહત આદિક શત્રુઓ પૂંઠે પડ્યા છે માહરે,
ફરે કડું શુભ ભાવનાથી પાપીઓ પણ નવ મરે.

(૧૩)

સંસાર રૂપ સમુદ્રમાં ભમતા અનાદિ કાળથી
હું માનું છું કે આપ કદી મુજ દષ્ટિએ આવ્યા નથી;
નહી'તર નરકની વેદના સીમા વિનાની મેં પ્રભુ !
બહુ દુઃખથી જે ભોગવી તે કેમ પામું હું વિભુ !

(૧૪)

તરવાર ચક્ર ધનુષ્યને અંકુશથી જે શોભતું,
વજ્ર પ્રમુખ શુભચિન્હથી શુભ ભાવવલ્લી રોપતું;
સંસાર તારક આપતું એવું ચરણકુળ નિર્મલું,
દુર્વાર એવા મોહ વૈરીથી હરીને મેં ત્રયું.

(૧૫)

નિઃસીમ કરુણાધાર છો છો શરણ આપ પવિત્ર છો,
સર્વજ્ઞ છો નિર્દોષ છો ને સર્વજગતા નાથ છો;
હું હીન છું હિંમત રહિત થઈ શરણ આવ્યો આપને,
આ કામરૂપી કિલ્લથી રક્ષો મને રક્ષો મને.

(૧૬)

વિષ્ણુ આપ આ જગમાં નથી સ્વામી સમર્થ મળ્યો મને,
દુષ્કૃત્યનેા સમુદાય મોટો જે પ્રભુ મારો હણે;
શું શત્રુઓતું ચક્ર જે બહુ દુઃખથી ફેળાય છે,
વિષ્ણુ ચક્ર વાસુદેવના તે કોઈ રીત હણાય છે.

(૧૭)

પ્રભુ દેવના પણ દેવ છે વળી સત્ય શંકર છે તમે,
છો બુદ્ધને આ આ વિશ્વત્રયના છે તમે નાયકપણે;
એ કારણે આન્તર રિપુ સમુદાયથી પીડેલ હું,
હે નાથ ! તુમ પાસે રહીને હાર્દના દુઃખો કહું.

(૧૮)

અધર્મનાં કર્મો બધાં ફરે કરીને ચિત્તને,
બેડું સમાધિમાં જિનેશ્વર ! શાન્ત થૌ હું જે સમે;
ત્યાં તો બધાએ વૈરિઓ બાણે બળેલા ક્રોધથી,
મહા મોહનાં સામ્રાજ્યમાં લઇ નાથ છે બહુ ભરથી.

(૧૯)

છે મોહ આદિક શત્રુઓ મારા અનાદિ કાળના,
એમ બાણું છું જિનદેવ ! પ્રભચન પાનથી હું આપના;
તોયે કરી વિશ્વાસ એનો મૂઠ મેં ઢાલું બનું,
એ મોહ બાણગર કને કપિરીતને હું આચરું.

(૨૦)

એ રાક્ષસોના રાક્ષસો છે ફર મ્હેરછો એજ છે,
એણે મને નિહુરપણે બહુવાર બહુ પીડેલ છે;
લયલીત થઇ એથી પ્રભુ તુમ ચરણ શરણું મેં ગ્રહું,
જગવીર દેવ બચાવજો મેં ધ્યાન તુમ ચિત્તે ધરું;

(૨૧)

ક્યારે વિશે નિજ દેહમાં પણ આત્મ બુદ્ધિને ત્યજી,
અહ્યા જળે શુદ્ધિ કરેલ વિવેકને ચિત્તે સજી;
સમ શત્રુ ! મત્ર વિષે બની ન્યારો થઇ પરભાવથી,
રમીશ સુખકર સંયમે ક્યારે પ્રભો ! આનંદથી

(૨૨)

ગતદોષ ગુણ ભંડાર જિનજી દેવ મ્હારે તુંજ છે,
સુરનર સભામાં વર્ણવ્યો જે ધર્મ મ્હારે તેજ છે;
એમ બાણીને પણ હાસની મત આપ અવગણના કરો,
આ નમ્ર મ્હારી પ્રાર્થના સ્વામી તમે ચિત્તે ધરો.

(૨૩)

પરુષર્થ માનાદિક તણો જે જીતનારો વિશ્વને,
અરિહંત ઉજવલ ધ્યાનથી તેને પ્રભુ જીત્યો તમે;

અશકત તુમ પ્રત્યે હજી તુમ દાસને નિર્દયપણે,
એ શત્રુઓને જીતું એવું આત્મ બળ આપે મને.

(૨૪)

સમર્થ છે સ્વામી તમે આ સર્વ જગને તારવા,
ને મુજ સમા પાપી જનોની દુર્ગતિને વારવા;
આ ચરણ વળગ્યો પાંગળો તુમ દાસ દીન દુભાય છે,
હે શરણ શુ' સિદ્ધિ વિષે સંકેચ મુજથી થાય છે.

(૨૫)

તુમ પાદપદ્મ રમે પ્રભો નિત જે જનોનાં ચિત્તમાં,
સુરધન્દ્ર કે નરધન્દ્રની પણ એ જનોને શી તમા;
ત્રણ લોકની પણ લક્ષ્મી એને સહચરી પેઠે ચહે,
સદ્ગુણોની શુભગન્ધ એના આત્મમાંહે મહમહે.

(૨૬)

અત્યંત નિર્ગુણ છું પ્રભો ! હું કંઈ છું હું કુષ્ટ છું,
હિંસક અને પાપે ભરેલો સર્વ વાતે પૂર્ણ છું;
વિષુ આપ આલંબન પ્રભો ! ભવભીમ સાગર સંચરું,
મુજ ભવ બ્રમણની વાત જિનજી આપ વિષુ કોને કહું

(૨૭)

મુજ નેત્ર રૂપ ચક્રોરને તું ચંદ્ર રૂપે સાંપડ્યો,
તેથી જિનેશ્વર આજ હું આનંદ ઉદ્ધિમાં પડ્યો;
જે ભાગ્યશાસિ - હાથમાં ચિન્તામણિ આવી પડે,
કઈ વસ્તુ એવી બિંદુમાં જે તેહને નવ સાંપડે

(૨૮)

હે નાથ આ સંસારસાગર રૂબતા એવા મને,
મુક્તિપુરીમાં લઈ જવાને જહાજ રૂપે છે તમે;
શિવરમણીના શુભ સંગથી અભિરામ એવા હે પ્રભો !
મુજ સર્વ સુખનું મુખ્ય કારણ છે તમે નિત્યે વિભો !

(૨૯)

જે ભગ્ય જીવો આપને ભાવે નમે સ્તોત્રે સ્તવે,
ને પુણ્યની માળા લઈને પ્રેમથી કંઠે ઠવે;
તે ધન્ય છે કૃત પુણ્ય છે, ચિન્તામણિ તેને કરે,
વાળ્યો પ્રભો ! નિજ કૃત્યથી સુરવૃક્ષને એણે ગૃહે.

(૩૦)

હે નાથ ! નેત્રો મીઁચીને ચલ-ચિત્તની સ્થિરતા કરી,
એકાન્તમાં બેસી કરીને ધ્યાનમુદ્રાને ધરી;
મુજ સર્વ કર્મ વિનાશ કારણ ચિત્તવું જે જે સમે,
તે તે સમે તુજ મૂર્તિ મનહર માહરે ચિતો રમે.

(૩૧)

ઉત્કૃષ્ટ ભક્તિથી પ્રભો ! મેં અન્યદેવોને સ્તવ્યાં,
પણ કોઈ રીતે મુક્તિ મુખને આપનારા નવ થયાં;
અમૃત ભરેલા કુંભથી છોને સદાએ સીંચ્યે,
આંખા તણાં મીઠા ફલો પણ લીંબડા ક્યાંથી દીયે.

(૩૨)

ભવજલધિમાંથી હે પ્રભો ! કરુણા કરીને તારજો,
ને નિર્ગુણીને શિવનગરનાં શુભ સદનમાં ધારજો;
આ ગુણી ને આ નિર્ગુણી એમ ભેદ મોટા નવ કરે,
શરી સૂર્ય મેઘ પરે દયાલુ સર્વનાં દુઃખો હરે.

(૩૩-૩૪)

(શાર્દૂલવિકીરિતમ્)

પામ્યો છુ બહુ પુણ્યથી પ્રભુ ! તને, ત્રૈલોક્યના નાથને.
હેમાચાર્ય સમાન સાક્ષી શિવના, નેતા મળ્યા મને;
એથી ઉત્તમ વસ્તુ કોઈ ન ગણું, જેની કરૂં માંગણી,
માશું આદરવૃદ્ધિ તોય તુજમાં; એ હાર્દની લાગણી.
બાણી આહાર ગુજરેશ્વર તણી. વાણી મનોહારિણી,
શ્રદ્ધાસાગર વૃદ્ધિ-ચંદ્ર સરળી, સંતાપ સંહારિણી,
તેનો આ અનુવાદ મેં સ્વપરનાં, કલ્યાણ માટે કર્યો,
શ્રીમન્નેમિસૂરીશ સેવન બળે, જે ભક્તિભાવે ભર્યો

શોકાંજલિ

પછેગામવાળા શ્રી રમણિકલાલ વનમાલીદાસ શાહ, ઉ વર્ષ ૬૫ મુલુન્ડ-મુબઈ મુકામે સં. ૨૦૪૭ પોષ સુદ ૩ તારીખ ૨-૧૨-૬૦ના રોજ સ્વર્ગવાસી થયેલ છે તેઓશ્રી આ સભાના આ જીવન સભ્ય હતા ધાર્મિક વૃત્તિવાળા અને મિલનસાર સ્વભાવના હતા. તેમના કુટુંબી જનો ઉપર આવી પડેલ દુઃખમાં અમે સમવેદના પ્રગટ કરીએ છીએ. તેઓશ્રીના આત્માને પરમ શાન્તિ મળે એવી પ્રભુ પાસે પ્રાર્થના કરીએ છીએ

લી. શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા ભાવનગર.

Atmanand Prakash

Regd. No G. BV. 31

મૃત્યુનું હાર્દિક સ્વાગત કરો

પૃ. ૫. શ્રી ભદ્રંકરવિજયજી મહારાજ

મૃત્યુ ભલે આવે. એ મિત્ર બનીને જ આવશે. અને આપણે મૈત્રી ભર્યા ઉમળકાથી તેનું સ્વાગત કરવું જોઈએ.

ઉત્તમ પુરૂષો, સત્ત્વવંત પુરૂષો મૃત્યુને મિત્ર માને છે, પણ શત્રુ નહિ. મૃત્યુ અતિથિ-વિશેષ છે એમ માનીને તેનું હાર્દિક સ્વાગત કરે છે, પણ તિરસ્કાર નહિ.

મૃત્યુ આપણને માન આપવા આવે છે, અપમાનિત કરવા નહિ.

હોય છે તે સ્થાનથી ચડિયાતા સ્થાને જનારને જતી વખતે અભિનંદન આપવા મૃત્યુ સદા તૈયાર રહે છે.

સદાચાર સંપન્ન સત્ પુરૂષો મૃત્યુરૂપી મિત્રને આવકારે છે. જે મિત્ર તેમને વર્તમાન સ્થિતિમાંથી-સારી સ્થિતિમાં લઈ જવા મારે સદા ઝંખે છે.

અસત પુરૂષો મૃત્યુથી સદા ભય પામે છે. મૃત્યુનો ભય તેઓને જ વિશેષ હોય છે, જેઓ નિશ્ચિન પાપકર્મમાં આશક્ત રહે છે.

ધર્મ કર્મમાં નિત્ય મગ્ન રહેનારા પુરૂષોને મૃત્યુનો ભય મુદ્દલ હોતો નથી.

જે કદી મરતો નથી, તેની મહોબ્બતમાં મસ્ત મહાપુરૂષો તો સદા “અબ હમ અમર ભયે, ન મરેંગે”ના મહાગાનમાં મશગુલ રહે છે.

સઠવા પઠવાના સ્વભાવવાળા શરીરને જ વળગી રહેનારા, શરીરમાં જ જીવનારા, શરીર-સુખના દાસને જ ‘મૃત્યુ’ શબ્દ મર્મસ્થાનના ઘા સમાન આકરો લાગે છે.

મૃત્યુનું હાર્દિક સ્વાગત કરવાનું સત્ત્વ, જીવનની પ્રત્યેક પળનું હાર્દિક સ્વાગત કરનારા અર્થાત જીવનની પ્રત્યેક પળનો સ્વ-પર કલ્યાણકર ધર્મસાધનામાં સદુપયોગ કરનારા જ કરી શકે છે,

મળેલા જીવનને પરમજીવનની સાધનામાં એકાકાર બનાવવાથી મૃત્યુનો ભય સદતર નાબૂદ થાય છે. કારણકે એવા જીવનમાં સદૈવ અમર આત્માનું—પ્રભુત્વ હોય છે

તંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાન્ત જીમચંદ શાહ

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર.

મુદ્રક : શેઠ હેમેન્દ્ર હરિલાલ, આનંદ પ્રી. પ્રેસ, મુત્તારવાડ, ભાવનગર.